

ПОДВИГ, ЩО НЕ МАЄ СОБІ РІВНИХ

Тридцять сім літ уже минуло, як відгрімилі переможні салюти Великої Вітчизняної війни. Виросло, вступило у зрілість покоління людей, яке не знало її, не бачило, не пережило. Але чим далі углиб історії квапиться швидкоплинний час, чим більше квітучий весен постає між шаленим вихором війни і нашими сонячними днями, тим осяжнішими, все чіткішими, все повніше усвідомленими — до болю, до невикazanого стогону душі — стають втрати війни: 20 мільйонів радянських людей забрала війна, а скількох уже пізніше, коли мирне небо кликало до щасливого життя, звела зі світу вона важкими ранами, невиліковними хворобами, викликаними фізичним виснаженням та голодом у чорні дні фашистської окупації.

З глибокою повагою думаємо ми про них, хто дорогою ціною заплатив за те, щоб прийдешні покоління продовжили велику справу В. І. Леніна, Жовтневої революції, щоб раділи красі рідної землі, усмішкам дітей, щоб своїми помислами й ділами здійснили не завершене полеглими. Данину вдячності складаємо ми і тим, хто назло всім смертям повернувся до мирної праці, трудився натхненно й самовіддано і щирі зміцнює Вітчизну своєю участю у виробничих і громадських справах...

7 травня у районному Будинку культури відбулися урочисті збори з нагоди 37-ї річниці Перемоги. У президії — члени бюро райкому Компартії України і виконкому районної Ради народних депутатів, учасники Великої Вітчизняної

війни і трудівники тилу, визволителі міста і району.

Відкрив збори голова виконкому районної Ради народних депутатів Б. Г. Ворожбит.

Звучить Державний гімн Радянського Союзу.

З доповіддю виступив другий секретар райкому Компартії України В. О. Крилов. Він розповів про те, як трудящі СРСР, згуртовані навколо ленінської Комуністичної партії, зуміли переломити хід війни з німецьким фашизмом і остаточно розгромити його, назвав імена воїнів, які принесли визволення на Ровенщину, розповів про жителів району, які в одному строю з представниками усіх націй і народностей СРСР громилі ненависного ворога.

Учасників урочистих зборів привітали піонери.

А самодіяльні артисти подарували цікавий концерт. З великою теплотою, зокрема, було зустрінuto виступ хору ветеранів Великої Вітчизняної війни районного Будинку культури.

9 травня на центральній площі міста зібралися люди різних поколінь, щоб взяти участь у святковій маніфестації. Погляди присутніх звернені до ветеранів війни. Це вони своєю хоробрістю, самозреченим ратним трудом наближали День Перемоги.

Незважаючи на дощову погоду, у всіх хороший настрій. Люди вітають одні одних із святом, бажають особистого щастя, успіхів у труді на благо рідної Батьківщини.

На святкування 37-ї річниці Великої Перемоги прибула група визволителів району і рідних тих воїнів, які полягли в 1944 році в боях за Червоноармійськ і навколишні села.

Біля пам'ятника Володимиру Іллічу Леніну зміняється піонерська варта.

Над площею майорять прапори СРСР, всіх союзних республік, символізуючи ту непорушну дружбу, яка вже майже 60 років єдиє їх, ведучи крізь усі випробування до ясних висот комунізму.

11 година. Члени бюро райкому Компартії України і виконкому районної Ради народних депутатів ставлять корзини квітів до пам'ятника засновникові Комуністичної партії і творцеві Радянської держави В. І. Леніну.

(Закінчення на 2-й стор.).

Учасники святкової маніфестації в Червоноармійську — ветерани війни П. П. ЛИЧКАНЬ, М. Г. АВДАСЬЕВ і В. В. МАКУХА (на знімку: зліва направо).

Фото І. Орла.

ПОДВИГ, ЩО НЕ МАЄ СОБІ РІВНИХ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Святкова колона, в перших рядах якої — ветерани війни, вирушає до Скверу героїв. Тут поховані Герої Радянського Союзу комуністи артилерист Павло Григорович Стрижак, кавалерист Опанас Іванович Волковенко, льотчики Микола Данилович Маркелов і Андрій Васильович Демьохін. Під сумовиту мелодію пісні «Степом, степом» А. Пашкевича до мармурового обеліска покладаються гірлянда Слави, вінки та квіти.

Вінки були покладені також до пам'ятників воїну-визволителю в парку імені Т. Шевченка, воїнам-сталінградцям на площі Жовтневої Революції.

І ось маніфестанти прийшли на братські могили, де покояться останки загиблих радянських воїнів. Тут відбувся мітинг. Відкрив його перший секретар райкому Компартії України М. С. Похільченко.

Звучить Державний гімн Радянського Союзу.

У своїх виступах працівник райвійськкомату Л. І.

Гаваза, учасник Великої Вітчизняної війни, завідувачий районним відділом соціального забезпечення М. Я. Компанієць і учасник визволення Червоноармійська А. А. Косіньський говорили, що свято Перемоги — одне з найбільших свят радянського народу, воно відмічається усім прогресивним людством. Воїни доблесних Радянських Збройних Сил продемонстрували світу подвиг, рівного якому не знала історія. Пліч-о-пліч кували Велику Перемогу росіяни і українці, грузини і казахи, білоруси і таджикки, вірмени і азербайджанці... Це соціалістичний лад виховав у всіх націй і народностей СРСР величчя і благородне почуття патріотизму, який став тією життєтворною силою, що втілюється у безсмертні подвиги на фронті і в тилу. Запорукою перемоги стала дружба народів, якій не могла, не здатна була протистояти гітлерівська ідеологія людиноненавистництва, крайнього індивідуалізму.

Люди різних національностей визволяли від фашистів і Червоноармійськ та навколишні села. Бої йшли запеклі, кровопролитні. Понад 1600 воїнів полягло на території району. Серед них і ті, хто похований в братських могилах у Червоноармійську: В. С. Васін, Х. Перматов, В. Н. Рябушєв, А. В. Долуханян, І. Ходазаєв, Т. Г. Шакуров, Д. Чешішот, С. С. Чепчурін, К. М. Поліщук... Десятки прізвищ викарбувані на гранітних надгробках...

Пам'ять полеглих учасників мітингу вшанували хвилиною мовчання. Під траурну мелодію на могили воїнів-визволителів покладаються гірлянда Слави, вінки та квіти. В суворій варті біля пам'ятника скорботному воїнові застигли юнарії.

Серед тих, хто схилив свою голову над братськи-

ми могилами, сиві ветерани війни П. Ф. Лісневський, М. К. Горлач, М. Г. Афанасьєв, К. П. Савчук, Д. Й. Андрійчук, В. Г. Кодратенко та інші. У цю хвилину їм, напевно, згадалися бойові побратими, які залишилися на полях битв, своєю самопожертвою наблизивши довгождану Перемогу.

— Так, багато втрат довелося пережити на своєму фронтному шляху, — ділиться думками кавалер ордена Червоної Зірки П. П. Личкань. — Я потрапив на фронт у сорок першому році під Гомелем, надзвичайно тяжкими — і по наших втратах, і в моральному відношенні — були дні відступу. Під містом Калач поранило й мене. Після госпітально воював на півдні України, в Молдавії, на території Польщі. Звичайно, загибель бойових друзів і тепер згадувати важко, а кидали ж наш підрозділ мінерів, як і багато інших, на найважчі ділянки фронту.

Не може без хвилювання згадувати пережите і колишній авіамеханік, кавалер ордена Червоної Зірки П. М. Александров:

— У роки війни доля звела мене з винятково хоробрими людьми. Декільком льотчикам нашого полку було присвоєно звання Героя Радянського Союзу, в їх числі і Миколі Маркелову та Андрію Демьохіну, похованим у Червоноармійську. Не передати ту гіркоту втрати, яку ми відчували, коли якийсь із повітряних екіпажів не повертався на аеродром. Під час нальотів гітлерівців, бувало, гинули і наші авіамеханіки, мотористи. Війна йшла не лише на передовій.

Пам'ять своїх рідних батьків, братів і чоловіків, які поховані у братських могилах, вшанували гості нашого міста, що приїхали на свято Перемоги з різних куточків країни.

В. ЯЩУК.

Ветеран Великої Вітчизняної війни Микола Никифорович СОРОКА разом з дружиною, Євгенією Юхимівною, приїхав з Житомирщини на могилу свого батька Никифора Миколайовича, який поліг за визволення Червоноармійська.

Фото І. Орла.